Τὸ φύλλον λεπτὰ 20 καὶ στὸ Ἐξωτερικὸν 25

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 10.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος . . . » 5,50	Ἑξάμηνος . » » 6,50
Τρίμηνος . . . » 3,—	Τρίμηνος . » » 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου πωλοῦνται ἕκαστον λεπτὰ 35

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1918* — *Ἔτος 40ὸν.—Ἀριθ. 16*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1918, ἀντὶ νὰ διπλασιασθῇ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, ηὐξήθη ὀλίγον μόνον ὡς ἑξῆς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἐτησία δρ. 10, ἑξάμηνος 5,50, τρίμηνος 3. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἐτησία φρ. χρ. 12.50, ἑξάμηνος 6,50, τρίμηνος 3,50.

Ἡ μικρὰ αὕτη αὔξησις δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ νὰ καλυφθοῦν αἱ διπλάσιαι ἤδη δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν ἀκόμη προθυμίαν, αἱ Εἰσφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐπάρκειαν.

Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, ὀφείλουν τώρα καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπον. *[Ἴδε Δήλωσιν ἄνω φυλλαδίου, σελ. 91].*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

—Μὰ εἶνε τόσο βαθειὰ τὰ νερά; ρώτησε ὁ μηχανικός.

—Εὔκολο νὰ τὸ ἰδοῦμε.

Κι' ὁ Πέγκροφ ἔρριξε στὴ θάλασσα ἕνα μακρὺ σχοινί, ποὺ εἶχε δεμένο στὴν ἄκρη του ἕνα σίδερο. Ἡ βολίδα αὐτὴ εἶχε μάκρος πενῆντα ὀργυιές· ἀλλὰ ξετυλίχθηκε ὅλη, χωρὶς νὰ βρῇ τὸν πάτο.

—Νά το! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ. Τὰ μεγαλήτερά μας θωρηκτὰ μποροῦσαν νὰ ἔλθοῦν ἐδῶ, χωρὶς φόβο νὰ κ α θ ή σ ο υ ν.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ· σωστὴ ἄβυσσος αὐτὸς ὁ κόλπος· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἠφαιστειογενής, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττουν τέτοια βάθη.

—Ὅλα τάχει αὐτὸς ὁ κόλπος, παρατήρησε τότε ὁ Σπίλετ· ἀλλὰ ἕνα μόνο σπουδαῖο τοῦ λείπει.

—Ποιό; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

—Ἡ ἀποδόθρα, ἀγαπητέ μου! Ἐγὼ τουλάχιστο δὲν βλέπω πουθενὰ ἕνα ἀνοιγμα, ἕνα μέρος, ὅπου θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πατήσῃ, γιὰ νὰ περάσῃ στὸ νησί!

Πραγματικῶς, ἡ ἀψηλὲς κι' ἀκρότομες ἐκεῖνες λάβες δὲν παρουσίαζαν, 'ς ὅλο τὸν γύρο τοῦ κόλπου, οὔτ' ἕνα μέρος κατάλληλο γι' ἀποβίβασι. Ἦταν ἕνα τεῖχος, ἕνα παραπέτασμα ἀδιαπέραστο, ποὺ θύμιζε τὰ φιόρδ τῆς Νορβηγίας.

Ὁ «Καλότυχος», πλέωντας τόσο κοντὰ 'ς ἐκείνους τοὺς βράχους, ὥστε σχεδὸν νὰ τοὺς ἐγγίζῃ, δὲν βρῆκε οὔτε ἕνα ἴσιωμα, οὔτε μιὰ προεξοχή, ὅπου οἱ ἐπιβάτες του θὰ μποροῦσαν νὰ πατήσουν. Ὁ Πέγκροφ ἔλεγε γιὰ παρηγοριά, ὅτι στὴν ἀνάγκη, μποροῦσαν νὰ τινάξουν μὲ φουρνέλλο κανένα μέρος τοῦ τοίχου. Κι' ἅμα εἶδε κι' ἀπόειδε ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτα μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸν κόλπο, ἔβγαλε πλώρη γιὰ τὸ στόμιό του καὶ βγῆκε στὴς δυὸ τὸ ἀπόγευμα.

—Οὔφ! ἔκαμε ὁ Νὰβ μὲ βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Γιατὶ ὁ καλὸς μαῦρος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ «στόμα» τοῦ καρχαρία...

Ἀπὸ τὴν Σιαγόνα ὡς τὴν Εὐχαριστία, τὸ διάστημα ἦταν ὀκτὼ μίλλια. Ὁ «Καλότυχος» λοιπὸν ἐξεκίνησε τώρα γιὰ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τοὺς ἄγριους λαβόβραχους διαδέχθησαν οἱ ἰδιότροποι ἐκεῖνοι ἀμμόλοφοι, τὰ ἡμερώτερα ἀκρογάλια, ποὺ 'ς ἐν ἀπ' αὐτὰ εἶχαν βρῆ τὸν μηχανικὸ οἱ σύντροφοί του, μετὰ τὸ ναυαγιο τοῦ ἀεροστάτου.

Στὴς τέσσερες, ὁ Πέγκροφ, ἀφίνων ὀπίσω του τὴν ἄκρη τῆς Σωτηρίας, μπῆκε στὸ κανάλι ποὺ χώριζε τὸ νησάκι ἀπὸ τὸ νησί, καὶ κατὰ τῆς πέντε, ἡ ἄγκυρα τοῦ «Καλότυχου» ρίχθηκε στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας.

Ὁ Ἄυρτων περίμενε στὴν ἀκρογιαλιά.

«Ἀλήθεια, εἶνε πλάτο!» εἶπε ὁ Ἄυρτων.»

τοὺς συντρόφους του, ποῦ ἔλειπαν τρεῖς ἡμέρες. Ὁ κὺ Ζοὺπ ἐπίσης τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ πολλὰ γρυλλίσματα χαρᾶς.

Ἔτσι ἐξερευνήθηκαν ὅλες ἡ ἀκτὲς τῆς νήσου Λίγκολν, ἀλλὰ τίποτα ὕποπτο δὲν εἶχε παρατηρηθῆ. Ἐὰν κατοικοῦσε κεῖ κανένας μυστηριώδης ἄνθρωπος, θα εἶχε βέβαια καταφύγει σταδιαπέραστα δάση τῆς Σερπαντίνας, στοὺς μυχοὺς ἐκείνους, ὅπου οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν εἰςχωρήσει ἀκόμη.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ μίλησε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ τὸν μηχανικὸ κι' ἀποφάσισαν οἱ δύο τους νὰ ἐπιστήσουν καὶ τῶν ἄλλων τὴν προσοχὴ στὰ τόσα ἀνεξήγητα περιστατικά, ποῦ τὸ πιὸ ἀνεξήγητο ἦταν τὸ τελευταῖο : τὸ φῶς ποῦ εἶχαν ἰδῆ στὴν ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὸν «Καλότυχο», τότε ποῦ ἐγύριζαν ἀπὸ τὴ νῆσο Θαβώρ.

—Μα εἶσθε βέβαιοι, ὅτι τὸ εἴδατε ; ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἦταν πράγματι λάμψις πυρᾶς ; Ἢ μὴν ἔγεινε καμμια μερικὴ ἐκρηξὶς τοῦ ἡφαιστείου ; Ἢ μὴν ἦταν κανένα μετέωρο ὁποιοδήποτε ;

—Ὄχι, ἀγαπητέ μου Κύρε, τὸν ἐβεβαίωνε ὁ δημοσιογράφος· ἦταν φωτιὰ, ἀναμμένη ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου. Ρώτησε τὸν Πέγκροφ καὶ τὸν Χάρμπερτ. Τὴν εἶδαν κι' αὐτοὶ ὅπως κ' ἐγὼ καὶ μποροῦν νὰ ἐπικυρώσουν τα λόγια μου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὴν 25 Ἀπριλίου, τὸ βραδυ, ἐνῷ οἱ ἄποικοι ὅλοι ἦταν μαζευμένοι στὴν Τερψιθέα, ὁ Κύρος Σμὶθ τοὺς εἶπε :

—Φίλοι μου, χρεωστῶ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας σὲ κάποια πράγματα ποῦ συνέβηκαν ἐδῶ καὶ νὰ ζητήσω τὴν γνώμη σας. Τα γεγονότα αὐτὰ εἶνε σχεδὸν ὑπερφυσικά...

—Ὑπερφυσικά ! ἐφώναξε ὁ ναύτης. Μὰ τί, ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ὑπερφυσική ;

—Ὑπερφυσικὴ ὄχι, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικὸς· βεβαιότατα ὅμως μυστηριώδης ἐκτὸς ἂν μπορέσετε σεῖς νὰ μᾶς ἐξηγήσετε ὅ,τι δὲν μπορέσαμε ὡς τώρα ὁ Σπίλετ κι' ἐγώ.

—Τί πρᾶγμα, κύριε Σμίθ ; Πῆτέ μας καὶ να ἰδοῦμε.

—Λοιπόν, ἐννοήσατε ποτὲ πῶς συνέβη, ἀφοῦ ἔπεσα στὴ θαλασσα, να βρεθῶ ὕστερα ἕνα τέταρτο μιλλίου ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰ, κι' αὐτὸ χώρις να τὸ καταλάβω οὔτ' ἐγώ ;

—Θα εἴχατε λιγοθυμήση...εἶπε ὁ Πέγκροφ.

—Δεν ἐξηγεῖται οὔτ' ἔτσι· ἀλλ' ἂς ἔλθωμε σὲ ἄλλο : Ἐννοήσατε ποτὲ πῶς ὁ Τοπ μπόρεσε να βρῇ τα Καμίνια, πέντε μίλλια μακρια ἀπὸ τὴ σπηλιά, ὅπου ἤμουν πεσμένος ;

—Τὸ ἔνστικτο τοῦ σκύλου...εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

—Περίεργο ἔνστικτο ! ἔκαμε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ. Θυμηθῆτε μόνο, ὅτι μ' ὅλη τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο, ποῦ λυσσοῦσε ἐκείνη τὴν νύκτα, ὁ Τοπ ἔρθασε στὰ Καμίνια στεγνὸς καὶ χωρὶς οὔτε μια λάσπη ἐπάνω του !

—Ἂς ἔλθωμε 'ς ἄλλο, ὑπέλαβε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἐννοήσατε ποτὲ πῶς ὁ σκύλος μας τινάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς λίμνης, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πάλη του μὲ τὸ λαμαντίνι ;

—Ὄχι μὰ τὴν ἀλήθεια ! ὡμολόγησε ὁ Πέγκροφ· οὔτε πῶς τὸ λαμαντίνι αὐτὸ βρέθηκε μὲ μιὰ πληγὴ στὸ πλευρό, καμωμένη μὲ κοπτερὸ ἐργαλεῖο...

—Ἂς τἀφίσωμε κι' αὐτό. Ἐννοήσατε ὅμως, φίλοι μου, πῶς βρέθηκε τὸ σκάγι ἐκεῖνο στὸ σῶμα τοῦ γουρουνόπουλου, ποῦ τὸ εἴχαμε πιάση στὴν παγίδα, ἢ πῶς ἔπεσε στ' ἀκρογιάλι μας τὸ κιβώτιο ἐκεῖνο, χωρὶς ἴχνος ναυαγίου, ἢ πῶς ἡ μποτίλλια ἐκείνη μὲ τὸ σημείωμα βρέθηκε νὰ πλέη ἀπέξω ἀπὸ τὸ νησί μας ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέρα τῆς πρώτης μας θαλασσινῆς ἐκδρομῆς, ἢ πῶς ἡ βάρκα μας ἔκοψε τὸ σχοινί της καὶ κατέβηκε μὲ τὸ ρεῦμα τῆς Εὐχαριστίας νὰ μᾶς βρῇ ἴσα-ἴσα τὴ στιγμὴ ποῦ τὴ χρειαζόμαστε, ἢ πῶς, μετὰ τὴν ἐπεδρομὴ τῶν πιθήκων, ἡ σηκωμένη σκάλα τοῦ Γρανίτινου Παλάτιοῦ ξανάπεσε στὰ πόδια μας γιὰ νἀναιβοῦμε, ἢ πῶς τέλος πάντων, ἕνα σημείωμα, ποῦ ὁ Αὔρτων λέγει ὅτι δὲν τῶγραψε ποτέ, βρέθηκε γραμμένο κι' ἔφθασε στα χέρια μας ;

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἀράδιασε ἔτσι ὅλα τα παράξενα, τἀνεξήγητα περιστατικά, χωρὶς νὰ ξεχάση κανένα. Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Νάβ, ποῦ πρώτη φορὰ τὰ ἐσυλλογίζοντο ἔτσι ὅλα μαζύ, ἐκυττάζοντο χωρὶς νὰ μιλοῦν, χωρὶς νὰ ξέρουν τί νὰ ποῦν...

—Μα τὴν πίστι μου, ἐφώναξε ὕστερα ὁ ναύτης, ἔχετε δίκηο, κύριε Σμίθ ! Αὐτα τὰ πράγματα εἶνε δύσκολο νὰ ἐξηγηθοῦν.

—Λοιπόν,φίλοι μου, ὑπέλαβε ὁ μηχανικός, ὑπάρχει ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, ὄχι λιγώτερο ἀνεξήγητο. Ὅταν ἐγυρίζατε ἀπὸ τὴ νῆσο Θαβώρ, εἶπες, Πέγκροφ, ὅτι εἴδατε ἕνα φῶς στὴ νῆσο Λίγκολν ;

—Βεβαιότατα ! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

—Μα εἶσαι βέβαιος, ὅτι τὸ εἶδες αὐτὸ τὸ φῶς ;

—Τί λέτε ! ὅπως σᾶς βλέπω κσὶ μὲ βλέπετε !

—Καὶ σύ, Χάρμπερτ ;

—Ὤ, κύριε Σμὶθ ! ἐφώναξε ὁ μικρός· τὸ φῶς ἐκεῖνο ἔλαμπε σὰν ἄστρο πρώτου μεγέθους !

—Μὰ μὴν ἦταν ἄστρο ; ἐπέμεινε ὁ μηχανικός.

—Ἀδύνατο, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ, γιατὶ ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ πυκνὰ σύννεφα. Ἔπειτα, ἕνα ἄστρο δὲν θἄταν τόσο χαμηλὰ στεν ὁρίζοντα. Μὰ δὲν ρωτᾶτε καὶ τὸν κ. Σπίλετ νὰ σᾶς πῇ ;...

—Ὡρισμένως, δὲν ἦταν ἄστρο, ἀποκρίθηκε ὁ δημοσιογράφος. Προσθέτω μάλιστα, ὅτι τὸ φῶς ἐκεῖνο ἦταν πολὺ-πολὺ ζωηρὸ κι' ἔχυνε μιὰ λάμψι σὰν ἠλεκτρική.

—Ναί, ναί ! ἔκαμε ζωηρὰ ὁ Χάρμπερτ· ἦταν πραγματικῶς σὰν ἠλεκτρικό. Καὶ φαίνουνταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι.

—Λοιπόν, φίλοι μου, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ· ἐκείνη τὴ νύκτα, οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ Νάβ ἀνάψαμε φωτιὰ ἀπάνω στὴν Τερψιθέα.

Ἔμειναν κατάπληκτοι, ὅσοι τὸ ἄκουγαν πρώτη φορά.

Ναί ! ἔπρεπε νὰ τὸ παραδεχθοῦν ὅλοι : κάποιο μυστήριο ὑπῆρχε ! Κάποια δύναμις ἀνεξήγητη, εὐνοϊκὴ πρὸς τοὺς ἀποίκους, ἀλλὰ δυσμενέστατη πρὸς τὴν περιέργειά τους, φανερώνουνταν 'ς ὅλο ἐκεῖνο τὸ «κομπολόγι» τῶν παραδόξων. Ποιὸς νὰ ἦταν κρυμμένος στὰ πιὸ ἀπροσιτα βάθη τῆς νήσου Λίγκολν ; Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν μὲ κάθε θυσία !

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐνθύμισε στοὺς συντρόφους του καὶ τὴν παράξενη ἀνησυχία τοῦ Τοπ καὶ τοῦ Ζοὺπ, ὅταν ἐπλησίαζαν τὸ στόμιο τοῦ κηγαδιοῦ, ποῦ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴ θάλασσα; καὶ τοὺς εἶπε ὅτι τὸ ἐξερεύνησε κι' αὐτὸ χωρὶς νἀνακαλύψη τίποτε ὕποπτο.

Κι' ἡ ἀπόφασις ἔγεινε : Ἔπρεπε νὰ ψάξουν ὅλο τὸ νησί, μόλις θὰ γύριζε τὸ καλοκαῖρι.

Ἄλλ' ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Πέγκροφ ἔγεινε πολὺ σκεπτικός. Τὸ νησὶ ἐκεῖνο, ποῦ τὸ ἐνόμιζε ὡς τώρα ὅλο δικό τους,τοῦ φαίνουνταν ὅτι τὸ μοιράζουνταν μ' ἕναν ἄλλον κύριο, ἰδιοκτήτη, ποῦ τοὺς εἶχε μάλιστα ἀπὸ κάτω του. Συχνὰ συνωμιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν Νάβ. Κι' οἱ δυό τους, πρὸ πάντων ὁ μαῦρος, ἄρχισαν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ νῆσος Λίγκολν ἦταν ὑποταγμένη σὲ κάποια δύναμι ὑπερφυσική.

Τὸν ἄλλο μῆνα,—κι' ὁ Μάης ἀντιστοιχεῖ ἐκεῖ μὲ τὸν δικό μας Νοέμβρη, —ἄρχισαν ἡ κακοκαιρίες. Ὁ χειμῶνας ἐκεῖνος ἦταν πρώϊμος καὶ δριμυς. Καὶ μολονότι οἱ ἄποικοι ἦταν ἀρκετὰ ἑτοιμασμένοι νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν, δὲν ἔπαυσαν νὰ συμπληρώνουν τῆς ἐργασίες ποῦ ἐχρειάζοντο ἀκομη. Προκάντων ἔπρεπε νὰ κόψουν καὶ νὰ ράψουν φορεσιές, ἀπὸ τὸν ζεστὸ ἐκεῖνο κετσέ, ποῦ κατασκεύαζαν μὲ τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων.

Ἐννοεῖται, ὅτι μιὰ τέτοια φορεσιὰ ἔδωσαν καὶ στὸν Αὔρτων. Ὁ Κύρος Σμὶθ μάλιστα τοῦ ἐπρότεινε νὰ ξεχειμωνιάση στὸ Γρανίτινο Παλάτι, μὲ περισσότερη ἄνεσι καὶ ζέστη. Κι' ὁ Αὔρτων ὑποσχέθηκε νὰ τὸ κάμῃ, μόλις θὰ ἐτελείωναν ἡ τελευταῖες ἐργασίες τῆς στάνης. Ἔτσι, ἀπὸ τὰ μέσα Μαΐου, ὁ Αὔρτων ἐζοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς ἀποίκους καὶ τοὺς βοηθοῦσε σὲ κάθε περίστασι.

Πάντα ὅμως ἦταν μελαγχολικός, ταπεινός, συμμαζεμένος καὶ ποτὲ δὲν ἐπαιρνε μέρος στῆς διασκεδάσεις τῶν συντρόφων του.

Τὸ μεγαλήτερο μέρος τοῦ τρίτου αὐτοῦ χειμῶνα ποῦ περνοῦσαν στὴ νῆσο Λίγκολν, οἱ ἄποικοι ἦταν περιωρισμένοι στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ἄνεμοι, θύελλες, βροχές, χιόνια, τρικυμίες, τοὺς κρατοῦσαν μέσα. Δὲν ἔβγαιναν, παρὰ ὅταν ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ προλάβουν ἢ νὰ ἐπανορθώσουν τῆς ζημιές, ποῦ προξενοῦσε ἡ βαρυχειμωνιά, πότε στὸ χωράφι, πότε στὸν ἀνεμόμυλο, πότε στὴν αὐλή, πότε στὰ γεφύρια. Οἱ κυνηγοὶ ὅμως ἔβγαιναν κάποτε καὶ γιὰ κυνήγι, προπάντων στοὺς βάλτους τῶν Ταδόρνων, ὅπου ἐσκότωναν ἄφθονα νεροπούλια.

Ἔτσι ἐπέρασαν τέσσερες μῆνες τοῦ χειμῶνα, δηλαδὴ Ἰούνιος, Ἰούλιος, Αὔγουστος καὶ Σεπτέμβριος. Στὸ διάστημα αὐτὸ τίποτα ἔκτακτο δὲν συνέβη. Ἡ σειρά, τὸ «κομπολόγι» τῶν παραδόξων, ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε σταματήσει. Οἱ ἄποικοι ὅμως πάντα ἐπέμεναν στὴν ἀπόφασι ποῦ εἶχαν κάμη, νὰ ψάξουν ὅλο τὸ νησί.

Ἔξαφνα, ἐπῆλθε κι' ἄλλο,καινούργιο ἐπεισόδιο. Καὶ τόσο σπουδαῖο αὐτό, ὥστε νὰ τοὺς κάμῃ νἀφίσουν κατὰ μέρος τὴν ἀπόφασί τους καὶ νὰ κάρουν ἄλλα μέτρα, πολὺ διαφορετικά...

Εἴπαμε, ὅτι ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ εἶχαν πάρη πολλὲς φωτογραφίες τῆς νήσου Λίγκολν. Μιὰ ἡμέρα, 17 Ὀκτωβρίου, στὴς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὁ Χάρμπερτ, κινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἔκτακτη διαύγεια τοῦ ἀνοιξιάτικου οὐρανοῦ, ἐσκέφθηκε νὰ φωτογραφήση ὅλο τὸν ὅρμο τῆς Ἑνώσεως.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

JEAN MORÉAS

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΣΤΡΟΦΩΝ,

XVI

Νερὸ ἀνοιξιάτικο,—γλυκειὰ
κι' ἁρμονικὴ βροχούλα,
σὰν ἕνα αὐλάκι ποὺ περνᾷ
'ς τὰ χόρτα καὶ διαβαίνει,
σὰν ποτιστῆρι, ποὺ κουνᾷ
τῶν βρύων γλυκειὰ τρεμούλα,—
μὲς 'ς τὸ φτενὸ τὸ δίχτυ σου
ἡ καρδιά μου εἶνε πλεγμένη !

Στὸ τζάμι, ἢ κάλλιο 'ς τὴ σκεπὴ
τῶν δρόμων, ποὺ ἠθρα στέγη,—
ποιὰ σ' ἔστειλε 'ς τὴ θλίψι μου,
ὦ ποιὰ εὐτυχία κρυμμένη,
γιὰ νὰ σμιχτῆς ; κ' ἡ στάλα σου
ἡ γλυκειὰ τί νὰ μοῦ λέγῃ ;
σὰν ποιὸ παλιὸ παράπονο,
ποιὰ ἀνάμνησι σβυσμένη ;

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(*) Ἀπὸ τὴν πλήρη μετάφρασιν τῆς σειρᾶς τῶν θαυμασίων αὐτῶν «Στροφῶν» τοῦ Μορεός, τὴν ὁποίαν ἐτελείωσεν ὁ συνεργάτης μας Τέλλος Ἄγρας, ἀποσπῶμεν τὴν ἀνωτέρω, ποὺ εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ μας.—Σ. τ. Δ.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΥ ΦΟΝΕΥΣΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

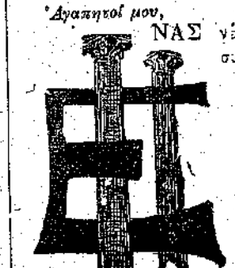

ΝΑΣ νέος στρατιώτης, συνδρομητὴς ὡς χθὲς τῆς «Διαπλάσεως», μὲ βρῆκε μιὰ μέρα γιὰ νὰ μ' ἐρωτήσῃ, «κάτι σπουδαῖο». Εἶχε διαβάση τὸν λόγο τοῦ νέου μας Μητροπολίτη. Τοῦ φάνηκε σὰν ἕνα σάλπισμα πολεμιστήριο. Καὶ τοῦ γέννησε αὐτὴ τὴν ἀπορία : Ἡ Ἐκκλησία εὐνοεῖ κι' ἐπιτρέπει στοὺς πιστούς της τὸν πόλεμο ; Τοὺς προτρέπει μάλιστα νὰ σκοτώνουν ; Ἀλλὰ τότε γιατὶ εἶπε ὁ Χριστὸς Οὐφονεύσῃς, Εἰρήνη ὑμῖν, Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, Ἀγαθοποιεῖτε τοὺς κακοποιοῦντας ὑμᾶς ; Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε ἐναντίον κάθε πολέμου, κάθε φόνου, κάθε βίας ; Πῶς λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ εἶνε πολεμική, πολεμόχαρη ; Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μιὰ ἀντίφασι ;

Αὐτὴ ἡ ἀπορία γεννήθηκε στὸ ἐρευνητικὸ πνεῦμα τοῦ νέου μας φίλου καὶ μὲ παρακάλεσε, ἂν μποροῦσα, νὰ τοῦ τὴν λύσω. Ἀλήθεια, εἶνε μιὰ ἀπορία ποῦ σὲ πολλὰ πνεύματα γεννιέται. Πῶς ἡ Ἐκκλησία μας συμβιβάζει τὸ «οὐ φονεύσῃς» μὲ τὸ «φόνευε» ; Πῶς συμφιλιώνει τὸ «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» μὲ τὸ «πολεμῆτέ τους ὡς νὰ τοὺς νικήσετε» ; Ἐεχνᾷ λοιπὸν τὰ θεῖα λόγια ἡ Ἐκκλησία ; Τὰ σβύνει μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, μὲ μολύβι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὰ ξεσβύσῃ τὴν ἄλλη στιγμή ;

Ὄχι, ἀγαπητοί μου ! Δὲν τὰ σβύνει καθόλου. Τὰ λόγια αὐτὰ ὑπάρχουν πάντα στὸ Εὐαγγέλιο, κι' ἔχουν πάντα ὅλη τους τὴν δύναμι, κι' ἀποτελοῦν πάντα τὴν βάσι τῆς ἁγίας μας Θρησκείας, τῆς Θρησκείας τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης. Ἀλλὰ...ὑπάρχει, βλέπετε, ἕνα πολὺ μεγάλο, πολὺ σπουδαῖο ἀλλά : Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε κανόνες, ἂς ποῦμε, διαγωγῆς μεταξὺ ὁμοθρήσκων, ὁμοφύλων, ἀδελφῶν. Ἀνθρώπων δηλαδὴ ποῦ χρεωστοῦν νὰ ζοῦν σὰν ἀδελφοί, νὰ σχηματίζουν σὰ μιὰ οἰκογένεια. Καὶ πῶς ; μὲ τὸ νἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀδελφικά, μὲ τὸ νὰ ἔχουν τόση ἀφοσίωσι, τόση αὐταπάρνησι, ὥστε καὶ τοὺς ἐχθροὺς των ἀκόμα νἀγαποῦν, ὥστε νὰ κάνουν καλὸ καὶ 'ς κείνους ἀκόμα ποῦ τοὺς κακοποιοῦν. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου—δηλαδὴ τὸν ἀδελφό σου,—ὡς σεαυτόν. Ἔτσι ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς τὴν χριστιανικὴ οἰκογένεια, τὴν ἀδελφότητα.

Ὅταν ὅμως ἔρχωνται ἀπέξω κακοί, ἀλλόφυλοι, ἀλλόθρησκοι, ἐχθροί,—δηλαδὴ ἐχθροὶ τῆς Ἀγάπης, τῆς Εἰρήνης, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Εὐτυχίας τῆς χριστιανικῆς οἰκογένειας,—ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια χρεωστεῖ τότε νὰ μυνθῆ σὰν ἕνας ἄνθρωπος. Κάθε Χριστιανός, μπροστὰ 'ς ἕνα τέτοιο κίνδυνο, ἀναγκάζεται νὰ πάρῃ τὰ ὅπλα, νἀντιπαραταχθῆ καὶ νὰ σκοτώσῃ. Γιατὶ πρέπει νὰ νικήσῃ. Ἄλλος τρόπος σωτηρίας δὲν ὑπάρχει. Κι' ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία τὸ ἀναγνωρίζει, γι' αὐτό, ὄχι μόνο ἐπιτρέπει τοὺς αὐπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος πολέμους», ἀλλὰ καὶ προτρέπει τοὺς πιστούς της νὰ πολεμοῦν ὅσο μποροῦν γενναιότερα, κι' ὅταν βρίσκουν τὸν ἔνδοξο θάνατο στὸ πεδίο τῆς μάχης, τοὺς μνημονεύει μὲ τοὺς ἁγίους της καὶ μὲ τοὺς μάρτυράς της : «Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων !»

Καὶ μὴ νομίσετε, ὅτι αὐτὸ γίνεται στὸν αἰῶνά μας μόνο, ἤ ὅτι ὁ νέος μας Μητροπολίτης, ὁ καινοτόμος, καινοτομεῖ καὶ 'ς αὐτό· ὄχι. Ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴν ἀρχαιότατη παράδοσι τῆς Χριστιανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ποῦ ἀπὸ τὰ πρῶτά της ἀκόμα χρόνια εὔχουνταν «νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων». Καὶ «βάρβαροι» γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἦταν ἀνέκαθεν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λαοί, οἱ ἀλλόθρησκοι, ποῦ ἐξεστράτευαν κάθε τόσο ἐναντίον τῆς «βασιλίδος», τοῦ Βυζαντίου, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὴν κατακτήσουν, νὰ τὴν λεηλατήσουν, νὰ ὑποδουλώσουν τοὺς Χριστιανούς, νὰ κάμουν τῆς Ἐκκλησιὲς σταύλους, νὰ θύσουν, νἀπολέσουν.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, κάθε φορὰ ποῦ ἡ περιμάχητη Αὐτοκρατορία εἶχε πόλεμο μ' ἕνα ἐξωτερικὸ ἐχθρό, ὁποιονδήποτε, ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἦταν με τὸ μέρος της καὶ τὴν ἐβοηθοῦσε μὲ ὅλους τοὺς τρόπους. Αὐτὴ τὴν παράδοσι ἀκολουθεῖ ὡς σήμερα ἡ Ἐκκλησία. Δὲν ξεχνᾷ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, οὔτε τὰ σβύνει. Ὁ σκοπός της, ἡ εὐχή της, τόνειρό της, εἶνε πάντα νὰ κάμῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν εἰρηνικὰ σὰν ἀδελφοί, νὰ τοὺς ἑνώση σὲ μιὰ μεγάλη χριστιανικὴ οἰκογένεια. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἐπιδιώκεται περισσότερο βέβαια μὲ ἀγῶνες πνευματικούς, ἀλλὰ κάποτε καὶ μὲ πολέμους, ἄλλους καθαρὰ ἀμυντικούς, ἄλλους ἀπελευθερωτικοὺς δούλων ἀδελφῶν. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία τοὺς εὐνοῇ, δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ ἐπιδιώση τὸν σκοπό της. Σ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀντίφασι. Κ' ἔτσι, στοχάζομαι, λύεται κάθε ἀπορία.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο'ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Καὶ γυρίζωντας στοὺς συντρόφους του, ἐπρόσταξε :

—Πετᾶχτε αὐτὸ τὸν σκύλο σὲ μιὰν ἄκρη καὶ τὸν βρίσκουμε στὸ γυρισμό. Ἔμπρός, στὴ δουλειά μας !

Μὲ κλωτσιές, ὁ κακόμοιρος ὁ Παῦλος, δεμένος πάντα καὶ φιμωμένος, κυλίσθηκε σὲ μιὰ γωνιά, κι' οἱ λῃσταὶ φύγῃκαν ἔξω μὲ τὸν ἀρχηγό τους.

Μόνος τώρα, ὁ αἰχμάλωτος ἔκανε τῆς ἀπελπιστικώτερες σκέψεις.

«Ἦταν ὁ δυστυχισμένος ὁ Παῦλος...»

Τὸ σύνθημα τοῦ Φωσέτου!. Γιὰ ποῖόν ἦταν ἄρά γε ; Γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς Γκρέϋ ; Γιὰ τὸν κ. Μπράϊττων ; Γιὰ τὸν στρατηγὸ Μπόλδ ;..

Δὲν τοὺς εἶχαν λοιπὸν σωφρονίσῃ ὅσα εἶδαν καὶ ἔπαθαν τὴν ἄλλη φορὰ στὸν στιχειωμένο Πύργο ;...Χωρὶς καμμιὰ προφύλαξι (*) ὁ κ. Μπράϊττων εἶχε πάῃ ὁ ἴδιος, μόνος του, νὰ πέσῃ στὴ λυκορωλιά ; Καὶ ποιὸς ξέρει μήπως δὲν ἦταν μαζί του κι' ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δούγκλας, γιὰ νὰ πιασθοῦν τώρα κι' αὐτοί ;

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τοῦ Παύλου,—δάκρυα λύπης καὶ θυμοῦ. Τί; Νὰ ξέρῃ ὅτι οἱ φίλοι του βρίσκονται 'κεῖ-πέρα σὲ κίνδυνο καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τρέξῃ νὰ τοὺς βοηθήσῃ, νὰ μὴ μπορῇ κἂν νὰ βγάλῃ μιὰ φωνή, γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ;...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε ἀπέξω ὁ Φωσέτος ποῦ φώναζε :

—Ἐδῶ εἶμαι !...Γειά σας ! ἐλᾶτε!...

Κι' οἱ λῃσταὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν μὲ φωνὲς χαρᾶς καὶ μὲ γέλια.

Πιάνεται ὅποιος ἤθελε νὰ πιάσῃ.

Ὁ Βλάσης Φωσέτος εἶχε προσφερθῆ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν κ. Μπράϊττων στὰ ἐρείπια. Ὁ κ. Μπράϊττων εἶχε δεχθῆ. Κι' ἅμα ἔφθασαν κι' οἱ δυὸ κοντὰ στὸν πύργο, ὁ ἄπιστος ὁδηγὸς ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ τὸ παλιὸ τραγοῦδι, ποῦ, κατὰ τὴ συμφωνία του μὲ τοὺς συνενόχους, θὰ ἐχρησίμευε ὡς σύνθημα.

Ἀλλὰ τότε, πρὸς μεγάλη ἔκπληξι καὶ πρὸς μεγάλο τρόμο τοῦ Βλάση, ὁ κ. Μπράϊττων ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ κραυγή, ἔπεσε κάτω κι' ἄρχισε νὰ κυλιέται μὲ δυνατοὺς σπασμούς.

—Βοήθεια ! φώναξε ὁ ὁδηγὸς στοὺς συντρόφους του. Τρεχᾶτε γρήγορα !...ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει !...

Γιατὶ οἱ κακοῦργοι εἶχαν βγῇ πιὰ ἀπὸ τὸν πύργο κι' ἐπλησίαζαν τὸν Φωσέτο μὲ γέλια.

Ἀλλὰ τὰ γέλια τους κόπηκαν, ἅμα ἄκουσαν τὴ λέξι «βοήθεια». Κι' ἔμειναν κατάπληκτοι, ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ στὸ ἀπρόοπτο θέαμα.

Ἂν πέθαινε τώρα ὁ ἄνθρωπος, τὶ λύτρα θὰ τοῦπαιρναν ; Πολὺ ἄσχημο αὐτό !...

—Τί ἔπαθε ; Μὴν εἶνε τρελλός, μανιακός; ἔκαμε ὁ Βλάσκος, ὀπισθοχωρῶν μὲ φόβο.

—Ὄχι, εἶνε ἄρρωστος, ἀποκρίθηκε ὁ Βλάσης. Τοῦ ἦλθε ἄξαφνα προσβολή... ποιὸς ξέρει τὶ ἀρρώστειας...

—Μὴν εἶνε ἐπιληπτικός ;...

—Μπορεί...Κρατᾶτέ τον καλά.. Δέστε τον !..

Δὲν ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ κρατηθῇ ὁ ἄρρωστος ἐκεῖνος ποῦ ταράζουνταν ὁλοένα σὰ δαιμονισμένος... Ὁ πρῶτος ποῦ ἔσκυψε ἀπάνω του, δέχθηκε κατάμουτρα μιὰ φοβερὴ κλωτσιά, ποῦ τὸν κύλησε χάμω. Ὁ δεύτερος πῆρε στὸ μάτι μιὰ γροθιά, ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ οὐρλιάσῃ. Τοῦ κάκου οἱ ἄλλοι περικύκλωσαν τὸν μανιακὸ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν. Ὁ Ἄγγλος γλυστροῦσε ἀπὸ τὰ χέρια τους σὰν τὸ χέλι.

Ἔξαφνα, πρὶν προφθάσουν οἱ κακοῦργοι νὰ καταλάβουν τὶ καὶ πῶς, βρέθηκαν περικυκλωμένοι ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριὰ παλληκάρια, μὲ τὸν Πιέρρο Λεμπὸν ἐπὶ κεφαλῆς καὶ μὲ τὸν στρατηγὸ Μπόλδ.

Πρῶτος ὁ Βλάσκος συνῆλθε καὶ δοκίμασε νὰ τὸ σκάσῃ, ἀδιαφορῶν γιὰ τὴν τύχη τῶν συντρόφων του.

(Ἕπεται *συνέχεια*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα, σελ. 112.

ΡΑΦΤΑΔΙΚΟ ΠΕΡΡΗ—ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΕΡΗ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

Στὸν ἐγγονό μου Ἀγαθοκλῆ Α. Κωτριώτην

Σὲ μιὰ πόλι ἐζοῦσε ἕνας ράπτης ποῦ τὸν ἔλεγαν Περρῆ.

Εἶχε μύτη σὰν κουμπί, στὴν κεφαλὴ ἀπὸ πίσω ἦταν κουκουλᾶτος, ἦταν μικρόσωμος καὶ στρουμπουλός.

Εἶχεν ἀποκτήσῃ φήμη εἰς ὅλην τὴν χώραν, πῶς ἔρραπτε πολὺ γερά.

Ἂν ἔρραπτε ἕνα κουμπί, ἠμποροῦσε ὅλο τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ κουρέλι, τὸ κουμπὶ ὅμως δὲν θὰ ἔπεφτε ποτέ.

Τὸ κακὸ μονάχα ἦταν, ποῦ τὸ ἔρραπτε πάντοτε ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔπρεπε.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πόλις ἦτον πολὺ μικρὴ καὶ ἄλλοι ράπται δὲν ὑπῆρχαν, οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ φοροῦν κοστούμια τοῦ Περρῆ.

Βγαίνουν ἔξω στοὺς δρόμους μὲ φορέματα στραβοραμμένα, ἀσχημοκομμένα. Αὐτοῦ τὸ φόρεμα ἔχει τρία μανίκια, ἄλλου δὲν ἔχει κανένα. Ἢ ἡ τσέπη, λόγου χάριν, εἶνε καμωμένη στὴ ράχη, τὰ δὲ κουμπιὰ σκορπισμένα ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν κοιλιὰ καὶ ραμμένα σὰν νὰ ἦσαν τίποτε μετάλλια.

Καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισε μιὰ φορὰ ὁ Δήμαρχος τοῦ τόπου νὰ διοργανώσῃ μίαν ἑορτὴν κ' ἐπρόσταξε νὰ προσκαλέσουν στὸ σπίτι του τὸν Περρῆ.

Στέκεται ὁ Περρῆς στὸν προθάλαμον καὶ ὁ Δήμαρχος, μέσα στὸ γραφεῖόν του, κάθεται καὶ ὁμιλεῖ, ὁ δὲ γραμματικός του μεταδίδει τὰ λόγια τοῦ στὸν Περρῆ.

Διότι ὁ Δήμαρχος εἶνε καραπολὺ σοβαρός...διὰ νὰ καταδεχθῇ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Περρῆ.

—Ράπτη Περρῆ ! λέγει ὁ Δήμαρχος.

—...Ράπτη Περρῆ !—ἐπαναλαμβάνει ὁ γραμματικός.

—Ἐεύρεις τί ἑορτὴ εἶνε αὔριο ;

—...Τὸ ξεύρεις ἢ δὲν τὸ ξεύρεις ;—ἐπανέλαβεν ὁ γραμματικὸς κ' ἐτσίμπησε τοῦ Περρῆ τ' αὐτί.

—Ναί, αὔριο εἶνε καθημερινή !—λέγει ὁ Περρῆς.

—Ὄχι, εἶν' ἑορτή !—εἶπεν ὁ Δήμαρχος κ' ἐκτύπησε τὴν παλάμη του στὸ τραπέζι τόσο δυνατά, ποῦ ἐσκορπίσθησαν ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ἦσαν ἐπάνω.

—Θὰ μοῦ ράψῃς ἕνα μανδύα !—φωνάζει ὁ Δήμαρχος.

—...Μανδύα !—γρυλλίζει ὁ γραμματικός.

—Καὶ τώρα ξεκουμκήσου ! !

—...Καὶ τώρα γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ !—ἐπανέλαβεν ὁ γραμματικὸς κ' ἔσπρωξε τὸν Περρῆ τόσο δυνατά, ποῦ κατρακύλησε σὰν κουβάρι ἀπὸ τὴ σκάλα.

Ἔφθασε κατρακυλῶντας ἴσα μὲ τὸ σπίτι του καὶ ἀμέσως ἔπιασε δουλειά.

Ράβει, κόβει, τὸ ψαλλίδι κτυπᾷ καὶ φυσομανᾶ κι' ὁ ἴδιος. Ὁλόκληρο ἡμερόνυκτο ἐργάσθηκε καὶ τέλος ἔρραψε τὸν μανδύαν, τὸν ἔβαλε μέσα εἰς ἕνα μπόγο καὶ τὸν ἐπῆγε τοῦ Δημάρχου.

Ἅμα τὸν ἐφόρεσεν ὁ Δήμαρχος, ἐπλησίασε τὸν καθρέπτην, κ' ἔμεινε καπλήκτος· ὅλα τὰ κουμπιὰ ἦσαν στὸ πλάγι, ὁ γιακᾶς στραβός, ἡ ποδιὲς δὲν ἦσαν στὴ θέσι των : ὁ μανδύας δὲν ἄξιζε τίποτε—ἦτον ἕνα σακκὶ γιὰ πατάτες.

Τὰ ἔβαλε τότε ὁ Δήμαρχος μὲ τὸν Περρῆ καὶ τοῦ λέγει :

—Ἀχ ἐσύ, τιποτένιε ράφτη ! θέλεις νὰ γελάσῃς ἐτοῦ ἐμένα, τὸν φρονιμώτερο ἄνθρωπο τῆς χώρας ;

Καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ τέτοια κλωτσιά, ποῦ ὁ Περρῆς ἐπέταξεν ἀμέσως στὸν ἀέρα ψηλά, πολὺ ψηλά !...

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΟΥΛΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Χρυσαφίδου, ποῦ εἶχε πάῃ ταξεῖδι μὲ ταὐτοκίνητο, ὁ διάσημος Κλεφτόπουλος μπῆκε στὸ ἔρημο πλουσιόσπιτο καὶ μάζεψε διάφορα πράγματα ἀξίας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πάρῃ ὅλα διαμιᾶς, ὁ κλέφτης μας σκέφθηκε νὰ ξαναγυρίσῃ τὴν ἄλλη

μέρα, βράδυ-βράδυ, σὲ ὥρα ποῦ θὰταν κατάλληλη γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ πάλι στὸν τοῖχο τοῦ κήπου, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανείς... Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν βραδυάσῃ, γύρισε ἀπὸ τὸ ταξεῖδί του κι' ὁ κ. Χρυσαφίδης. Φαντάζεσθε τὴν ἀπελπισία του, ὅταν βρῆκε τὸ σπίτι λεηλατημένο.—«Εὐτυχῶς, εἶπε

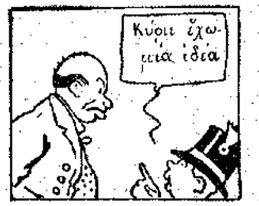

στὸ μικρό του γκρούμ, ποῦ οἱ κλέφτες δὲν τὰ πῆραν ἀκόμη ὅλα.—Αὐτὸ θὰ πῇ, κύριε, ὅτι σκοπεύουν νὰ ξαναγυρίσουν» ἀποκρίθηκε ὁ Μιχάλης, ποῦ ἦταν ἐξυπνότατο παιδί. «Ἐγὼ λοιπὸν λέω νὰφίσουμε τὰ παράθυρα κλειστὰ καὶ νὰ μὴν ἀνάψουμε καθόλου φῶς, γιὰ νὰ νομίσουν οἱ

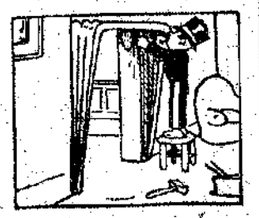

κλέφτες πῶς τὸ σπίτι εἶνε ἀκόμη ἔρημο.—Δηλαδή ;» ἔκαμε ὁ κ. Χρυσαφίδης· «θέλεις νὰ γυρίσουν νὰ μᾶς πάρουν καὶ τὰ ρέστα ; —«Κύριε, ἔχω μιὰ ἰδέα!» ἀποκρίθηκε ὁ Μιχάλης. «ἀφίστε με μένα καὶ ξέρω πῶς θὰ τοὺς πιάσω στὸ δόκανο !» Ἔτσι ὁ κ. Χρυσαφίδης, ποῦ ἤ-

ξερε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ μικροῦ του γκρούμ, τὸν ἄφησε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Τότε ὁ Μιχάλης ἔβγαλε τὴν καπότα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὴν ἔστησε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς σάλας. Τὸ βράδυ, ὁ Κλεφτόπουλος ἐπρόβαλε τὸ ὀσχημόμουτρό του ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου. Ὁ Μιχάλης, κρυμμένος

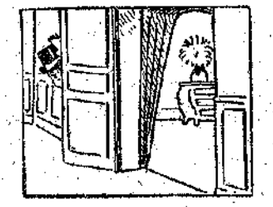

πίσω ἀπὸ μιὰ γρίλλια, τὸν εἶδε, παρακολούθησε τὴν ἀνάβασι καὶ τὴν κατάβασι καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ λεγάμενου, τὸν κύριό του. Σὲ λίγο, ἀνύποπτος ὁ Κλεφτόπουλος, μπῆκε ἀπὸ ἕνα ἰσόγειο παράθυρο καὶ τράβηξε ἴσια πρὸς τὴν πόρτα τῆς σάλας, ὅπου εἶχε ἀφίσῃ

τὴ λεία του. Ἀλλὰ ὁ Μιχάλης εἶχε τὲ νοῦ του. Κρυμμένος ἐκεῖ κοντά, βαστοῦσε στὸ χέρι του τὸ σχοινί, ποῦ εἶχε βάλῃ προτήτερα στὴν καπότα, γιὰ νὰ τὴν κρατῇ μαζεμένη. Καὶ μόλις ὁ Κλεφτόπουλος πέρασε τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, χωρὶς νὰ ἰδῇ τίποτα, μπράφ ! πέφτει ἀξα-

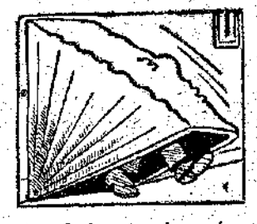

φνα ἀπάνω του ἡ καπότα καὶ τὸν κλεῖ. «Νὰ πάρ' ἡ ὀργή !» φωνάζει ὁ κλέφτης· «τί ἐφεύρεσις, εἶν' αὐτή ;» Ἀλλὰ τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰπαλλαχθῇ...Γυρίζει πίσω του, νὰ φύγῃ. Ποῦ ! ὁ Μιχάλης τοῦ κλείνει κατάμουτρα τὴν πόρτα καὶ τὴν διπλοκλειδώνει. «-Πιάστηκε! πιάστηκε!» ξεφωνί-

ζει τώρα ὁ μικρός· «Κύριε ! κύριε ! σφυρίξτε νὰ ἔλθουν οἱ χωροφύλακες !...» Φαντάζεσθε τὴν λύσσα καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ κὺρ Κλεφτόπουλου, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ κατάλαβε. Ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὴν καπότα, ἔβαλε ὅλη του τὴν δύναμι, Τίποτα ! Ἡ καπότα κρα-

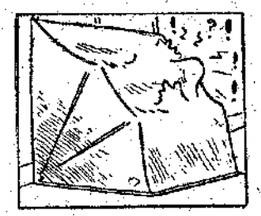

τιοῦνταν στὸ πάτωμα γερὰ κι' ἀπὸ ἕνα ἄλλο σχοινί, ποῦ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ὁ Μιχάλης τὸ τραβοῦσε τώρα δυνατά. Τί νὰ κάμῃ ὁ κλέφτης ; Μὲ τὸ μαχαίρι του, σχίζει τὴν καπότα καὶ βγάζει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν τρύπα. Ἀλλὰ τότε τὸν τυφλώνει τὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ,

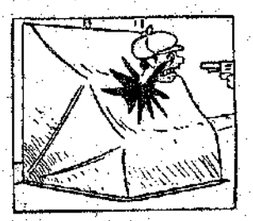

χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν ἐμποδίζῃ νὰ βλέπῃ τὸν κ. Χρυσαφίδη μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι...Πάει, εἶνε χαμένος !...Ὁ κ. Χρυσαφίδης εἶχε σφυρίξῃ κι' ἕνας χωροφύλακας χεροδύναμος, δὲν ἄργησε νὰ γραπώσῃ τὸν παγιδευμένο Κλέφτη. Καὶ σήμερα, ὁ Κλεφτόπουλος, ποῦ κατε-

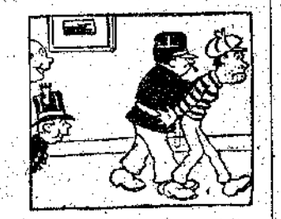

δικάσθηκε σὲ φυλάκισι πέντε ἐτῶν καὶ σὲ στέρησι τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, φιλοσοφεῖ στὴ φυλακή του περὶ τῆς διπλῆς χρησιμότητος ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ κουκούλα αὐτοκινήτου... ὅταν ὑπάρχῃ κ' ἕνας ἕξυπνος μικρὸς γκρούμ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

["Ιδε 'Οδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α.) **Παίγνιον.**

'Εστάλη ὑπὸ Περικλ. Δ. Γριλιοκούλου

	ΒΡΑ	ΜΑ	ΤΕ	ΛΑ	ΓΕΝ	
Α	ΚΟ	ΤΙ	Λ	ΝΑ	ΑΡ	Α
	ΓΟΥ	ΒΙ	ΖΙ	ΑΙ	ΛΟΜ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Κρατῶν τῆς 'Αμερικῆς,

β) **Ἐπιγραφή.**

'Εστάλη ὑπὸ 'Αντ. Θεοφιλοπούλου

Ω Ρ Χ Α
Τ Α Κ Η
Μ Α Λ Λ
Α Ω Ρ Χ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς 'Επιγραφῆς ταύτης.

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Αἰθέρος

Ω** - ι*ιι* - * - Ε**ιι* - *

Νἀναγνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις : Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 15ου φύλλου

α'.) Παρίσιοι. Βορδώ, Μασσαλία. Νίκαια,—β'.) Σύρος.—γ'.) Vouloir c'est pouvoir.

ΑΝΑΔΙΦΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

'Ο πρῶτος-πρῶτος λογοπαικτικὸς Λεξιγριφος (ἢ μᾶλλον Συλλαβόγριφος) ἐδημοσιεύθη πρὸ 40 ἐτῶν εἰς τὸ ὃον φύλλον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Φέρει τὴν ὑπογραφὴν *'Αδὰμ* καὶ λέγει τὰ ἑξῆς :

"Αν τὸ γῖ ὡς λέξιν μίαν
"Αν, προσθέτων, θεωρήσῃς,
Γίνομαι ὄνομα καὶ ὡς λίαν
Πάγκοινον θὰ τὸ γνωρίσῃς.

Λύσις : *'Αντώνιος*.—Βλέπετε λοιπὸν ὅτι οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

✻

'Η Βιβλιογραφία τοῦ ἰδίου φύλλου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς... νέα βιβλία : Συντακτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Περ. 'Ιασεμίδου.—"Ἐπετηρὶς τῶν Ταχυδρομείων τῆς 'Ελλάδος διὰ τὸ ἔτος 1879.—Ε. Δεληγιώργης, βιογραφία τοῦ μεγάλου "Ελληνος πολιτικοῦ, πρὸς ὀλίγου τότε ἀποθανόντος.)—'Ο Ἀποστάτης Μακράκης, ἢ ἀνατροπὴ τῶν κακοδοξιῶν αὐτοῦ, ὑπὸ 'Ιωάννου Μαρκίνου, πρεσβυτέρου,—Τέλος : Στατιστικὴ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ... Φρενοκομείου, ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ 'Υπουργεῖον ὑπὸ Χ. Τσιριγώτου, ἰατροχειρούργου, διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου τούτου Καταστήματος.

✻

'Από τὴν «'Αλληλογροφίαν», μία ἀπάντησις πρὸς τὴν *Κυρίαν Μ. Α.*, ἡ ὁποία, ὡς φαίνεται εἶχε παραπονεθῇ, ὅτι εἰς τὴν παιδικὴν Διάπλασιν δὲν εὕρισκε τίποτε διά... τὴν ἡλικίαν της : «Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆτε, ὅτι ἡ Διάπλασις ἀποτείνεται πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ὅτι οὐδέποτε ἠξίωσε νὰ διδάξῃ κυρίας πεφωτισμένην ἤδη ἐχούσας τὴν διάνοιαν ἢ νὰ τέρψῃ τὴν φαντασίαν τῶν ἀναγνώντων τὰς μυθιστορίας τοῦ Δουμᾶ, διότι τότε ἤθελε παραγνωρίσῃ τὸν σκοπόν της» κτλ.

'Ιδοὺ καὶ μία ἀπάντησις πρὸς τὸν κ. *Μ. Κ.* ὁ ὁποῖος ἠρώτησε, φαίνεται, ἐὰν πρέπῃ νὰ δίδῃ εἰς τὸν υἱόν του... κρασὶ ἢ μπύραν : «Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶχε προορίσῃ τὸν οἶνον διὰ κοινὴν χρῆσιν καὶ καθημερινὴν πόσιν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ παρεῖχεν αὐτὸν ἄφθονον ὡς τὸ ὕδωρ, εἰς πᾶσαν χώραν...Κατὰ μείζονα λόγον ὀφείλετε νὰ τῷ ἀπαγορεύσητε τὴν χρῆσιν τοῦ ζύθου, τοῦ ὁποίου κυριωτέρα ἰδιότης εἶνε νὰ χονδραίνῃ τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα».

Τί διαφορετικὴ ἡ τότε 'Αλληλογραφία ἀπὸ τὴν σημερινήν ! Τὰ παιδιά, βλέπετε, τοῦ 1879 δὲν ἐλάμβαναν ἀκόμη μέρος καὶ ἡ Διάπλασις περιωρίζετο νὰ συμβουλεύῃ τοὺς γονεῖς των.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς κάνει τὸ ἀρσενικὸν τοῦ τρίγωνον ;

— 'Ο τρίγωνος.

— Μπράβο παιδί μου. Καὶ τὸ θηλυκόν;

— 'Η τριγώνα, δάσκαλε.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

✻

Συνομιλία μεταξὺ *'Αγνῆς Καμέλιας* καὶ *Χρυσωμένης 'Αναστολῆς*.

— 'Εγὼ εἶμαι 14 ἐτῶν.

— 'Εγὼ 13. Ὥστε τοῦ χρόνου θὰ εἴμαστε ὅμοιες !

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ

✻

'Ο Γιάγκος διαβάζει στὴν ἐφημερίδα, ὅτι τὸ δεῦνα θέατρον «ἀργεῖ».

— Νὰ μὴν πᾶμε 'ς αὐτό, μαμά ! λέγει: Γιατὶ ἀφοῦ ἀργῇ, δὲν θὰ βροῦμε ὕστερα τράμ νὰ γυρίσουμε !

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

✻

Στὸ σχολεῖο

'Ο καθηγητής :—Πές μου, *Τρελλοαρσακειάς*, ἀπὸ τί γονεῖς γεννήθηκε ὁ Κολόμβος!

'Η Τρελλοαρσακειάς : — 'Από ἕνα κόκκορα καὶ μιὰ κότα.

'Ο καθηγητής.—; ; ; ! ! !

'Η Τρελλοαρσακειάς : Μ' ἀφοῦ λένε : «τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου !»

'Εστάλη ἀπὸ τὰ Τραγούδια τῆς Δευτεριᾶς

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἐστέφθησαν νἀνταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι :

395. Εὐῶδες 'Ανθος, 'Αγρίνιον	Δρ.	2.—
396. Ἰδεώδης Ἑλλὰς (Τὴ δόσις) ἐκ Λαχείου ἑνὸς ἐργοχείρου τῆς, 'Αθῆναι	»	50.—
397. Ἰωάν. Ν. Κοῦρος, Τρίπολις	»	1.—
398. Γυιὸς τοῦ Ψηλορείτη, Χαλέπα	»	1.—
399. 'Ανώνυμος, "Αργος	»	1.—
400. Μαρία Τ. Μιτσιοτσῆ, 'Αθῆναι	»	3.—
401. Τολμηρὸ Ναυτόπουλο, 'Αγρίνιον	»	2.—
402. Θέτις Η. Χατζηλία, Σύρος	»	5.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας. Οἱ ἐν ΑΙΓΥΠΤΩ καὶ ΚΥΠΡΩ Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς 'Ελλάδος, ἢ Τραπέζης 'Αθηνῶν, ἢ Τραπέζης τῆς 'Ανατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

'Αθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 12ην Μαρτίου 1918

ΕΙΣ τὸ ἐρχόμενον φύλλον τελειώνει τὸ Δεύτερον Μέρος τῆς «Μυστηριώδους Νήσου» καὶ ἀρχίζει τὸ Τρίτον καὶ τελευταῖον. Εἶνε τὸ ὡραιότερον, τὸ θαυμασιώτερον. Κι' ἔτσι συμπληρώνεται ἡ κατάστασις, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν εἰς τὴν κόκλον μας καὶ κάμνει ὁλονὲν τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ 'Ιουλίου Βέρν.

Στὴν ἐπιστολή σου, *Τραγούδι τῆς Δευτεριᾶς*, ὁ κ. Φαίδων ἀπαντᾷ ὅτι καὶ «ἀκομφοιαμαθηματικοὶ τύποι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀληθινοί, καὶ εἶνε βέβαια πλεῖστοι. 'Ο Κυπάρισσος Στέφανος δὲν θὲ νὰ τὸ ἐνοιάζεται. "Ἐλεγε μόνον ὅτι ἕνας «κομφὸς» τύπος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε καὶ ἀληθινός,—ποῦ διαφέρει πολύ. "Αλλως τε αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε καὶ ὡς μιὰ ὑπερβολή, χαρακτηριστικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Κυπάρισσος Στέφανος προσπαθοῦσε πάντα νὰ κάνῃ τύπους ὡραίους. Κι' σὰν καλλιτέχνης μαθηματικὸς, ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ὅταν τὸ κατώρθωνε.

'Η *Αὔρα* τοῦ *'Ιονίου* μοῦ γράφει : «Τώρα ἄρχισα νὰ διαβάζω τὴν Μυστηριώδη Νῆσον, διότι ὅταν δὲν εἶχα ψευδώνυμον, δὲν τὴν ἐδιάβαζα καὶ μοῦ ἀρέσει πολύ». Δὲν σᾶς φαίνεται σὰν παράξενο ; 'Επειδὴ δὲν εἶχε ψευδώνυμο ἦταν λόγος νὰ μὴ διαβάζῃ τὸ φύλλο ;.. Καὶ ὅμως ! ἐγὼ βρίσκω 'ς αὐτὸ μιὰ ὡραία ἀντίληψη. Τὸ ψευδώνυμο τελειοποιεῖ τρόπον τινὰ τὸ συνδρομητή, μὲ αὐτὸ εἶνε *πάνοπλος* καὶ μ' αὐτὸ ἔχει ὅλα τὰ *δικαιώματα* καὶ τὰ προνόμια στὸ περιοδικό. 'Ετσι ; Λοιπόν, καὶ ἡ *Αὔρα* τοῦ *'Ιονίου*, πολὺ εἰσφαντικό, ὡς φαίνεται, κορίτσι, ὅσο δὲν εἶχε ψευδώνυμο, ἐνόμιζε ὅτι κάπ πολὺ σπουδαῖο τῆς λείπει καὶ ὅτι, ὅπως τόσα ἄλλα, ἔτσι δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ διαβάζῃ τὸ μυθιστόρημα. 'Η καλλίτερα, ὅτι καὶ νὰ τὸ ἐδιάβαζε, δὲν θὰ τὸ ἀπελάμβανε τελεῖως, ὅπως τώρα ποῦ εἶνε τελεία συνδρομήτρια, μὲ τὰ ὅλα της ! Δὲν νομίζεται τώρα, ὅτι ἡ ἀνείληφις αὐτὴ μακρυνεῖ τὴν μεγαλήτερη ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι στὴ Διάπλασι;

Νὰ καὶ ἡ *Ξενιευμένη Συριανοπούλα*, ποῦ γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ τὴ συμπλήρωσι τῆς συνδρομῆς της, ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃ τὸ πρῶτό της γράμμα, γιὰ «νὰ γνωρισθοῦμε καλλίτερα». Χαίρω πάρα πολὺ γι' αὐτὴ τὴ γνωριμία, ποῦ μοῦ φανερώνει ἕνα πολὺ καλὸ καὶ φιλόκαλο κορίτσι.

Καὶ ἐγὼ νομίζω, *Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς*, ὅτι «κάτι θὰ γίνῃ ἡ *Γραζιέλλα* ἄμα μεγαλώσῃ κ' ἐξελιχθῇ τὸ ταλέντο της.» 'Αλλὰ τὸ ἴδιο νομίζω καὶ γιὰ κάποια ἄλλη φίλη μου.... Τὴν καϊμένη τὴ δασκάλισσά σου τῶν Γαλλικῶν, ποῦ πέθανε τόσο ἔρημη καὶ δυστυχισμένη ! Μ' ἔκαμες νὰ τὴν λυπηθῶ κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω...

'Ο καϊμένος μου ὁ *Μικρὸς 'Αθηναῖος* ! Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἔχασε τὴ γιαγιά του καὶ μιὰ θεία του. Πρὸς ἐπίμετρον, ἡ μαμμά του λείπει σὲ ταξεῖδι κι' ὁ μπαμπᾶς του εἶνε κι' αὐτὸς ἄρρωστος. 'Ετσι ὁ *Μικρὸς 'Αθηναῖος* δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς στὸ κρεββάτι. Περαστικά του καὶ ὑπομονή ! Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Θάνατοι, ἀρρώστειες, δυστυχήματα κάθε λογῆς, ὅλα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Μόνο ποῦ περνοῦν ὅλα κι' ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς πάντα νικᾷ.

Πολὺ σωστά, *Φιλάτη 'Ελλάς*: φασοῦλι 'ς τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὶς μικρές, ἀλλὰ τόσο πρόθυμες εἰσφορὲς τῶν φίλων μου, θὰ κατορθωθῇ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, — τοῦ τόσο δύσκολου αὐτοῦ χρόνου, — ἕνα σημαντικὸ ποσόν, γιὰ νὰ μὲ ἀναπαυσίσῃ στὰ τόσα μου βάρη. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὴν εἰσφορὰ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Τὸ *Κυανόλευκο Λάβαρο* κ' ὁ *Βασίλειος Χάλης* πληροφοροῦν τὸ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς*, ὅτι συμμορφώθηκαν μὲ τὴν παραγγελία του, πῆγαν δηλαδὴ στὸ Ντορὲ καὶ πῆραν τὸ βραβεῖό τους γιὰ λογαριασμό... τους,—Καὶ εἰς ἀνώτερα !

«Ἔξω τὰ βουνὰ σκεπάζει πυκνὴ μαυρίλα. Ἡ θάλασσα σὰ θεριὸ μυκᾶται στὴν ἀκρογιαλιά, κυλώντας τάφροστεφανωμένα κύματά της. 'Ο παγωμένος βορριὰς παίζει τρελλὰ παιγνίδια μὲ τὰ γυμνὰ φυλλαράκια τῶν ἀμυγδαλιῶν, ποῦ τόσο σκληρὰ τοὺς τὰ ξεκολλᾷ. Βρέχει χιονόνερο καὶ κάνει καὶ κάτι ἀστραπόβροντα, ποῦ τί νὰ σοῦ πῶ, —ἔτσι ἀναμεταξύ μας,—τὰ φοβοῦμαι λιγάκι. Χωστὸς χαλασμὸς κόσμου»... 'Ετσι ἀρχίζει τὸ γράμμα τῆς *Χιόνος τοῦ Μπιζανίου* (ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου παρακαλῶ) κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτῆ, φαντεζέσθε τί ἀπόλυσις εἶνε κι' ἡ τέσσαρες πυκνὲς του σελίδες. Κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπο νὰ τὴς δημοσιεύσω ὅλες !...

'Από τὸ γράμμα σου μόνον ἔμαθα, *Πύρινη Ματιά*, τὸ φοβερὸ σου δυστύχημα. 'Ο καϊμένος ὁ μπαμπᾶς ! νὰ πεθάνῃ μακρυὰ σας στὰ ξένα καὶ νὰ μὴ μπορέσετε οὔτε νὰ τὸν ἰδῆτε !... Σοῦ στέλνω τὰ πιὸ ἐγκάρδια συλλυπητήρια καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σὲ παρηγορήσῃ.

'Η *'Ανακέλουσα Σελήνη* μοῦ γράφει : «Μετὰ τὴν δικαίαν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς σου, ἐφοβήθην μὴ χάσω τοὺς ἀγοραστάς μου. Εὐτυχῶς ὅμως, ὄχι μόνον τοῦτο δὲν συνέβη, ἀλλὰ καὶ ὅλοι μοῦ εἶπαν, ὅτι καὶ μία δραχμὴ τὸ φύλλον νὰ γείνῃ, θὰ τὸ ἀγοράζουν». Τέτοιες ἐνθαρρύνσεις ἔχω τόσο πολλές, ἀπὸ παντοῦ, ὥστε δὲν ξέρω ποιὰ νὰ πρωτοδημοσιεύσω. 'Αλλὰ οὔτε καὶ μὲ τί λόγια πλέον νὰ εὐχαριστήσω τὰ καλά μου τὰ παιδιά !...

Μπράβο, *Πάντα Γελαστέ*, βενιαμὴν τῶν γοιῶν σου, ποῦ τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ἡ πιστή σου εἰκόνα, γιατὶ εἶσαι «ἕνας χάχας πώ, πώ, πώ !» Καλὰ κάνεις, παιδί μου ! "Αν δὲν γελοῦν τὰ παιδιά, ποιοὶ θὰ γελοῦν ;

"Γμνε τῆς *'Ελευθερίας*, εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογόν σας διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι μόνον εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσκαθώματος εἰμποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος οἱ Μικροὶ Σύλλογοι· εἰς τοὺς ἄλλους δὲν ἐπιτρέπεται.

"*Ηρω τῆς Γραβιᾶς*, ἔλαβε ὅ,τι μοῦ ἔστειλες μὲ τὸν *"Ηρωα Βελισσαρίου* καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. 'Επίσης σοῦ εὔχομαι περαστικά,—ὁ φίλος μου μοῦ γράφει ὅτι εἶσαι ἄρρωστος,—κ' ἐλπίζω νὰ μὴν ἐανακάμῃς τρεῖς μῆνες νὰ μοῦ γράψῃς.

Παραράμματα : — 'Από τὸ ποίημα τοῦ κ. Δ. Γρ. Κ. «'Ο ποιητής», ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 12ον φύλλον, παρελείφθη κατὰ λάθος τοῦ ἀντιγραφέως τὸ ἑξῆς τετράστιχον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ παρεντεθῇ μεταξὺ τοῦ 8ου καὶ τοῦ 9ου. "Ετσι :

...καὶ τὸ γλυκὺ ἀεράκι.

✻

Καὶ λαχταρῇς καλοκαιριὰ
Νἀρθῇ, νὰ ξανανειώσῃς,
νὰ βγάλῃς πράσινα κλαριὰ
κι' ὁλοῦθε νὰ φουντώσῃς;

✻

Μα τότε....,κλπ.

Κι' ἄλλο : Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εἰς τὴν τελευταίαν Μικρὰν 'Αγγελίαν, ἀντὶ «ΑΣΙΑ» πρέπει νὰ διαβάσετε «ΑΟΥΑ». Δηλαδή: «*Πεισματάρα, ἀούα !—Τρελλοαρσακειάς.*»

"*Ωραιάς ἐπιστολὰς* μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *'Ελληνικὸς Οὐρανός*, *'Αγριοκάποκο*, *Αἴθριος Οὐρανός*, *'Αφελὴς Σανθοῦλα*, *Λούλα Κοχρ.*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Διάβολος Ξυδάτος*, *Ζιζάνιον*, *Γυθειωτάκι*, *'Επτάλοφος*, *Μανὸν* καὶ *'Αεροπόρος*.—"Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά μου λόγια, ξεσπαθώματα, εἰσφορές, συμπληρώσεις συνδρομῆς κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Χωρὶς σχόλια,—διότι δὲν χρειάζονται—δημοσιεύω σήμερον αὐτὸ τὸ γράμμα :

«'Αγαπητή μου Διάπλασις. Μὲ τρελλὴ εὐχαρίστησι καὶ χαρὰ σοῦ στέλλω τὸ προϊὸν τῶν ἐνεργειῶν μου διὰ τὴν Ἐπάρκειάν σου, δραχμὰς 50.

«Μυστικὰ-μυστικὰ ἐκέντησα ἕνα σταυρὸ ὡραῖο, ποῦ ἐπέτυχε θαυμάσια καὶ τὸν ἐξέθεσα εἰς λαχεῖο πρὸς 50 λεπτὰ τὸν λαχνὸν, μεταξὺ φιλικῶν μου οἰκογενειῶν.

«Αὐτὸς ὁ Σταυρὸς μ' ἐβοήθησε καὶ εἰσέπραξα τὸ ἄνω ποσόν, ποῦ σοῦ στέλλω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά,—ἀφοῦ ἄλλως τε δι' ἐσὲ προωρίζετο,—μαζὺ μὲ τὴν αἰωνία μου ἀγάπη, ἀφοσίωσι κ' εὐγνωμοσύνη.—*'Ιδεώδης 'Ελλάς*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «'Ο ἀδέξιος κυνηγός».—«'Αττικὴ Φύσις».—«Ζογέττο»,—«Θάρθῃ ὁ καιρός».—«Τὸ στοίχημα».—«'Η δύσις τοῦ 'Ηλίου».—«Σχηματάριον» κτλ.—«Στὴν Διάπλασιν».—«Ζωή».—«'Ο βουλευτής».—«'Η ἐκδρομή».—«Κακὴ σύμπτωσις».—«'Η λάμψη».—«'Ο ποιητής».—«'Από τὰ Φαιδρά».—«'Ο γαύτης».—«'Ο χωρικὸς καὶ ὁ ἔμπορος».—«Ἀσεβεία παρεξήγησις».—«'Αγκάθια».—«Τὸ πτωχό».—«'Η κάστρες».—«Μία λυπηρὴ περίπτωσις».—«'Ο πρόσφυξ».—«Στροφή».—«'Αγοιξι». — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διά τοὺς 'Εβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος : «Τὰ Τραγούδια μου» Ὡραία, προσιονίζεται ἡ νέα αὐτὴ σειρὰ τοῦ *'Ελληνικοῦ 'Ιδεώδους*, ποῦ ὁλοένα προοδεύει. Τὸ δεύτερο, εἶχε ἀνάμεσα ἀκόμη ἕνα τετράστιχο· ἀλλὰ τὸ ἔβγαλα ὡς περιττό. "Ετσι τὸ τραγούδι δένεται καλλίτερα καὶ γίνεται πιὸ δυνατό.—«Στοχασμοί». Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα τῆς φεγγαριάτικης ἀκτίνας ποῦ γλυστρᾷ σὲ τόσο διαφορετικὰ μέρη καὶ δίνει ἀφορμὴ σὲ τόσες εἰκόνες γοργὲς καὶ ζωηρές. Πάντα ἄβρὸς ὁ στοχασμὸς τῆς *Γραζιέλλας* καὶ τὸ ὕφος της πολὺ ποιητικό. Αὐτὰ εἶνε σωστὰ ποιήματα στὸ πεζό.—«Ἀπὸ πεῖσμα 'Αμαζόνα». Μοῦ ἀρέσει πολύ. Καθαυτὸ παρμένο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. 'Από πεῖσμα, ἀλήθεια, καὶ τί δὲν γίνεται κανείς ! 'Εξαιρετικὰ δὲ καλογραμμένο τὸ διηγηματάκι καὶ προπάντων καλοσχεδιασμένο (σημειώσατε ὅτι δὲν τοῦ ἄλλαξα σχεδὸν οὔτε λέξι.)—«Τὸ γλυκό». 'Εδῶ κ' ἐκεῖ ἐδιόρθωσα μερικοὺς στίχους. 'Αλλὰ τὸ φαιδρότατο σύνολο ἀνήκει στὸ *Παιδί τοῦ Μέλλοντος*, — φαιδρότατο καὶ διδακτικό, γιατὶ δείχνει πῶς ἀνταμείβεται ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ *αὐτοκράτησις*, ὅπως τὸ λέει ὁ κ. Πλ. Δρακούλης.—«Βιαστική». Σκηνὴ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἁπλωμένη λίγο μὲ τὴ φαντασία (ὅπως πρέπει.) Εὐγενικὸ αἴσθημα, ὡραία γλῶσσα.—«'Αρχηγοὶ παρόντος». 'Ανέκδοτο γνήσιο καὶ νοστιμώτατο.—Παιδ. Πνεύματα, καὶ τὰ δυὸ χαριτωμένα. Γενικῶς, εἶμαι ἐνθουσιασμένος μ' αὐτὴ τὴ Σελίδα. Τὰ κομμάτια της ἕνα κι' ἕνα. Κι' ὅλα πρωτότυπα. 'Από τὴς ὡραιότερες Σελίδες ποῦ ἐδημοσίευσα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2 Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Δ δίνηνται εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Ε εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : *Πεταλούδα* κ. (ΑΣ) *Πράσινος Κάμπος*, ἀ. (ΓΜ). *'Ελληνικὸς Οὐρανός*, ἀ, (ΣΓ). *Μίρκα*, κ. (ΜΠ). *Πάντα Γελαστός*, ἀ. (χὰ χὰ χά !) *Ἰνδικὸς 'Αστήρ*, κ. (!). *Σιωπηλὴ Νύξ*, ἀ. (ΦΖ). *Μικρὸ Διαβολάκι*, ἀ. (ΕΜ). *'Απόγονος τοῦ 'Οδυσσέως*, ἀ. (ΠΚ). *'Αφρισμένο Κῦμα*, ἀ. (ΕΚ). *'Ανεμώνη*, κ. (ΙΒ).

'Ανανεώσεις ψευδωνύμων : *Κόρη τοῦ Ταϋγέτου*, κ. *"Ηρως τῆς Γραβιᾶς*, ἀ. *'Εθνοφύλαξ*, ἀ. *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *ἡ Μανὸν* (0) μὲ *'Αγρίαν Τσιγγάναν*, *Γενναῖο 'Ελληνόπουλο*, *"Ηρωΐδα 'Ελληνοπούλαν*, *Βερβένναν*, *Γυθειωτόπι*,—ἡ *Βαρβαρομάχος 'Ελλὰς* (0) μὲ ὅλες τὰς 'Ελλάδας, *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας*, *"Εκπορθῆτην τῆς 'Επταλόφου*, *'Αετιδέα*,—ἡ *Κόρη τοῦ Ταϋγέτου* (0) μὲ *Γλυκὺ Παρελθόν*, *'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον*, *'Υπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης*,—ἡ *'Ελευθερωθεῖσα 'Ελληνοπούλα* (0) μὲ *Τρελλοαρσακειάδα*.—τὸ *Νικηφόρον Σίφος* (0) μὲ *Πατραϊκὴν Δύσιν*, *Χρυσῆν Πεταλούδαν*, *Τρελλὴν Νεότητα*, *Νεύτωνα*, *Πλειάδα*.—ὁ *"Γμνος τῆς 'Ελευθερίας* (0) μὲ *Φτερωτὴν Βαρκούλαν*, *Σανθὴν 'Ελληνοπούλαν*, *'Ελληνικὴν Δόξαν*, *Τρελλοαρσακειάδα*, *'Ελενάκι*, *Σουλιώτισσαν*, *Ξεπεσμένον Δόξαν*, —ἡ *Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς* (0) μὲ *Παγκόσμιο "Ονειρο*, *Κασκλίτσαν*, *'Ιδιόρρυθμον*.—ἡ *Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ* (0) μὲ *'Ελενάκι*, *'Ανθισμένο Μονοπάτι*, *Δελὲν* καὶ *'Αρμν*.—ὁ *'Ινδικὸς Ἀσκὴρ* (0) μὲ *'Αστέρα τοῦ Βέγα*, *Λάμπουσα 'Αστέρα*, *'Αστέρα τῆς Νίκης*, *Πολικὸν 'Αστέρα*.—ὁ *Διάβολος Ξυδάτος* (0) μὲ *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας*, *Παγκόσμιο "Ονειρο*, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, *Χρυσῆν 'Ακτίνα*, *Πρόσφυγα*, *Κύκνον*, *Τρισύγενην*, *"Εσπερον*.—ὁ *Τάρκος* (0) μὲ *Ψυχὴν τῆς Σαπφοῦς*, *Χρυσῆν 'Ακτίνα*, *'Αφελὴ Σανθούλαν*, *«Ε»*, *'Εγγλεζάκι*, *Συρανό*, —ὁ *"Ηρως τοῦ Μαραθῶνος* (0) μὲ *Μανὸν*, *Νικητὴν τῆς Ἄθρυν*, *Χρυσῆν 'Ακτίνα*.—ὁ *'Εθνοφύλαξ* (0) μὲ *Μελαγχολικὴν Κυθάραν*, *Λάμπουσα 'Αστέρα*, καὶ μὲ ὅλους καὶ ὅλας ἐξ 'Αγρινίου.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *'Ανταλούζαν* ('ἐστειλα' ὁ κ. Φαίδων σὲ παρακαλεῖ νὰ πῆς πολλὰ-πολλὰ χαιρετίσμα στὸν μπαμπᾶ σου, παιδικό του φίλο ἀλησμόνητο') *"Ηρωΐς 'Ελληνοπούλα* (δόξα τῷ Θεῷ ! γράφε μου τώρα') *Πεωχὸν Φιλομαθῆ* (συγγενὴς σου λοιπὸν ἦτο ὁ Κυπάρισσος Στέφανος ; εὔχομαι νὰ τοῦ ὁμοιάσῃς !) *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* (ἡ ἀσυμφωνία τῶν χρονολογιῶν θὰ ἐξηγηθῇ παρακάτω· ναί, εἰς τὸν Γρῆφον 45 λείπει ἕνα «τον», εὐκόλως ὅμως ἐννοούμενον') *Κωνστ. Λ. 'Ελευθ.* (βέβαια ἀπορρίπτεται.) *Σουλιώτισσαν* (αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα ἔχει μεταφρασθῇ ἀπὸ τὸν 'Αλέξανδρον Ραγκαβῆν') *'Ελληνικὸν 'Ιδεώδες* (ἐλήφθησαν καὶ ἔχει καλῶς') *Φαληρικὴν Αὔραν* (εἰς τὴν Μεσαίαν, ἀφοῦ εἶσαι 13 ἐτῶν δὲν τὸ λέγει ὁ 'Οδηγός ;) *"Εγγλεζάκι* (ἀδίκως

τῆς Ἐλευθερίας (ὡραῖον, ξεσπάθωνε') «Ὅμαλον Ναυτοπαίδων» (τόμον κρατῶ εἰς διάθεσίν σας) *Ἐλληνίκην Γ. Μπ.* (τὸ συμπλήρωμα δὲν ἐπληρώθη ἀκόμη καὶ στεῖλέ το·) *Ἴριδα* (συνεμορφώθην·) *Τρελλοαρσακειάδα, Μαγευτικὴν Θέαν, Ἥρωα Βελισσαρίου, Νέον Βολταῖρον κτλ.*

Μεγάλην Ἰδέαν, Κριθαρένιο Ψωμί, Σπ. Δ. Μοτσενίγον, Γυιὸν τοῦ Ψηλορείτη, Ἰνδάλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Αἰθεροβάμονα, Π. Κ. Κούρταλην, Ἑλληνικὸν Παιᾶνα, Σπαθὶ τοῦ Διάκου, Γεώργιον Τζωρτζ., Τρικκεριωτάκι, Ἕλλην Ν. Βλάμη, Ἀνδρ. Ἀθ. Φερεντ., Πλοίαρχον Νέμον, Εὐάγγελον Β. Χαρτζ., Ἄρην, Τρελλοάτσικο Πειραιωτάκι, Ἥρωα τοῦ Μαραθῶνος, Ἐρημικὸ Νησάκι (συμπλήρωμα συνδρ. ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Πεταχτὴν Μελαγχολινοῦλαν, Δ. Κοεμτζ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστειλα.)

Πεισματάραν, Προμηθέα Δεσμώτην, Τιάρκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Μάρκον Λεοντσίνην, Ἀνίκητον Ἕλληνα, Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ, Πειρατὴν τοῦ Αἰγαίου, Βοσκοπουλὸ τῆς Ζήρας, Κεραυνόν, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες (ἐστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11ην Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Μαρτίου-Μαΐου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31ης Μαΐου.

152. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Γνωστό σου ρῆμα τρίτου προσώπου,
Κάτσε ἐπίρρημα πολὺ καινό'
Καὶ τωρα *μένει* πῶς ἄμου κόπου
Κάνεις φιλόσοφο, μὰ κουτσό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος

153. Συλλαβόγριφος

Ἀριθμητικὸ σημεῖο
Σ' ἄγριο ζῶο πλέει κοντά
Καὶ ἡ ἕνωσις τῶν δύο
Ἕνα τοῦβλο ποῦ πετᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νικητηρίου Δάφνης

154. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Ι καὶ βάλε Ο
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὸ λεπτό,
Ἀπὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ,
Τόνομα ἀρχαίου θεοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωφνοστεφανωμένου Ἥρωος

155. Ἀστήρ.

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-
* * * ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὕ-
* * * τως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται:
* * * Υ * * * ὁριζοντίως ἄνεμος, καθέτως
* * * πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, δια-
* * * γωνίως δὲ μέταλλον καὶ
* * * βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

156—161. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* κατὰ σειὰν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις;

εἶδα, κόμμα, ἀλίσκομαι, τολμῶ, καθμα, θλίψις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

162. Πρόβλημα.

Διὰ νὰ μάθεις τὴν ἡλικίαν ποῦ ἔχω, σᾶς λέγω ὅτι: αὕτη ἰσοῦται μὲ τὸ *τρίτον* τῆς ἡλικίας ποῦ θὰ ἔχω μετὰ 12 ἔτη, ηὐξημένον κατὰ τὸ *πέμπτον* τῆς ἡλικίας ποῦ θὰ ἔχω μετὰ 15 ἔτη. —Πόσων ἐτῶν εἶμαι;

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκη

163. Ἀκροστιχίς

Τάχιστα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν στρατηγὸν Καρχηδόνιον:

1, Ὁμηρικὸς Ἥρως· 2, Μέταλλον κοινόν· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας· 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 6, Στοιχεῖον τῆς φύσεως· 7, Ἄγγλος φιλέλλην ποιητής· 8, Ἀθηναῖος στρατηγός· 9, Ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Περσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαέθοντος

164. Μεσοστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων μετὰ Φωνηεντολίπου

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ *μεσαῖα* των γράμματα νὰ ποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τοῦ τύπου:

* * * * * * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

Ἀταξία, ἀγάπη, ταχέως, ἐρώτησις, νεότης, ἀμαθής, ἀνατολή, ἄκρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

165. Φωνηεντόλιπον

ργς - μ - σθ - μβ - ν - πλς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σοφοῦς

166. Γρῖφος

```
        ι                    δι
  ι     Τ     ι    Κῶ Μ    δι      δι
  ι           ι                δι  μο  δι
        ι                    δι
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰολικοῦ Ἀστέρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 36ου φύλλου.

466. Φειδίας (φίδι, ἄ.[ἡ]). — 467. Γάτα-πήτα-τάπης. — 468. Βίας-βόας.—469. Ὄμβρος-ρόμβος,

```
470.        Ψ     Σ     Σ     Σ
          Ω   Ο   Α   Ι
        Ν   Μ   Ρ   Α
      Ω   Ο   Α   Η   Ο   Α   Ο   Υ
    Κ   Σ   Κ   Π   Κ
      Ο   Ο   Τ   Ο
        Σ   Σ   Ω   Σ
```

471. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (ἕλος, ναός, λαός, ἅλμα ὁμαλός, Σάμος.) — 472 — 476. Διὰ τοῦ Κ: *δρκος, κίων, κέρας ἄκρα, ὀκνός.* Ἡ διὰ τοῦ Π: *πόρος, ἀπών, πέρας, ἅρπα, πόνος.*—477. ΚΥΚΝΟΣ - ΤΙΓΡΙΣ (ΚαΤάνη, ΥιΙνα, ΚόΓχη, ΝέΡων, ΌΠιον, ΣέΣωστρις.)—478. Ἐν τούτῳ νίκα. — 479. *Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.* (τὰ ἐν η—κίμη ἐν δεῖ-μο.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 7 ἕως 13 Μαρτίου.

ΑΔΗΛΩΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ: Δημ. Χριστόπουλος, Δημ. Ἀσγωγιάννης, Ἀθ. Δ. Τσούτσος, Δύο χωρὶς ὄνομα.

ΑΘΗΝΩΝ: Δ. Κ. Ἀσημάκος, Κωνσταντινουπολιτάκι, Θ. Π. Σακελλαρίου, Ἀ. Νόβαχ, Ἀν. Α. Καπακλῆς, Μινώταυρος, Θεανὼ Α. Παπαγεωργίου, Α. Δ. Ἀδαμόπουλος, Γ. Σ. Μανάρδος, Β. Ἀγαθάκος, Ἐμ. Ν. Ζορμπᾶς, Ἔκ. Ἰ. Νικολαΐδης, Ἔνδοξος Στρατηγός, Μικρὰ Πηγή, Ἀν. Μυζήθρας, Ἀθ. Κατσουρίδης, Ἰ. Σμυρνιουδάκης, Ἄννα Π. Γρίβα, Ἀγ. Κ. Γραφιός, Εὐαγγελία Κ. Βουτσαρᾶ, Παν. Ρωμανώλης, Δ. Πυλαρινός, Ἠλ. Καρατιπέρης, Σ. Χ. Λούλης, Βαρκούλα τοῦ Βοσκόρου, Αὔρα τοῦ Ἰονίου, Παν. Δ. Βαρβατσούλης, Νικ. Κοντογούρης, Μέλισσα, Βασ. Γ. Οὐτόπουλος, Φρ. ντ' Ἐρβάντ, Α. Λαμπέλ.

ΑΙΓΙΟΥ: Φωτεινὴ Σ. Ἐξαρχοπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἰωάννα Δ' Ἄρμ.

ΒΟΛΟΥ: Ἰω. Πολύμερος, Ε. Κ. Βλουχάκης.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Σάσα Λ. Γιαλούρη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Δούρειος Ἵππος, Κ. Γρ. Σταύρου.

ΘΗΒΩΝ: Λουκ. Ἰωάννου, Κ. Γ. Χατζιώτης, Κ. Γυφτοδήμος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Πομενικὴ Φλογέρα.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Μαργαρίτα Βουγιούκα, Ἠλ. Θ. Ψενιόπουλος, Ν. Στροβίκος, Α. Γκουζούλης, Ἀθ. Θ. Βενιόπουλος, Ἰ. Δεδούσης, Β. Δ. Γριλιόπουλος, Β. Παπαδόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰμ. Γρύφος, Σπ. Σταῦρος, Νεαρὸς Ντέκετιβ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἠλ. Δ. Οἰκονόμου, Ἰ. Καραμπελόπουλος, Ι. Κ. Μιχαήλ, Γ. Χ. Μαυραγάννης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἑλένη Καφέτσου, Κ. Σπηλιωτόπουλος, Ἄρμα τοῦ Ἡλίου, Ἀθ. Παπαχρονιάδου, Ἰ. Α. Ζησιάδης, Ἀλ. Κ. Δούλης, Τιμ. Ἀστεριάδης, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Ἀ. Προκόπης.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γ. Α. Μέγας.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Ε. Μάλφας, Σπ. Σέρβου, Θ. Τζεβελέκης, Αἰκατερίνη Ε. Μάλφα, Π. Α. Τζεβελέκης.

ΛΙΜΝΗΣ: Ι. Γ. Μήτσας, Ἀθ. Βαμβούτος, Ἑλληνικὴ Πυγμή.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Νάτ Πίγκερτον, Ρέγκουλους.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Π. Μακρυδήμας, Κ. Νικολόπουλος, Ἀνίκητος Ἕλλην, Ἀνδ. Παπανδρόπουλος, Πατρινόπουλο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Κ. Κούρταλης, Παν. Κ. Κούρταλης, Ἀν. Λεμπέσης, Γ. Γκούβρης, Φ. Λουρδᾶς, Κική Γ. Πισσία, Γ. Π. Βασιλείου, Κ. Ματσόπουλος, Κόρη τοῦ Δουνάβεως, Χαρ. Στραβοδήμος, Σπ. Στραβοδήμος.

ΠΥΡΓΟΥ: Παν. Σταυροπουλος, Χρ. Κωνσταντόπουλος, Λεων. Σταυρόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Σ. Κοῦτση, Ἀνδ. Δ. Ριζόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ρήγας Φερραῖος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀθ. Α. Σακελλαριάδης.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Νέου): Παν. Ι. Λεκός, Ι. Α. Καλαμάτας, Δ. Σ. Θεμελής.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Παλαιοῦ): Φαληρικὴ Αὔρα, Καβουρομάνα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Μαργέλλος, Παν. Κουλόπουλος, Μαρία Δ. Σπυριδάκη, Ἑλληνικὴ Λεβεντιά, Φ. Δ. Ζυργάνης, Ἰω. Κανίσης.

ΧΑΝΙΩΝ: Τσοπάνα τῆς Ἴδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΑΝΝΑ Π. ΓΡΙΒΑ ἐν Ἀθήναις, Κ. ΓΡ. ΣΤΑΥΡΟΥ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΜΙΧΑΗΛ ἐν Κορίνθῳ, ΧΑΡΑΛ. ΣΤΡΑΒΟΔΗΜΟΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ—117]

Τρελλοαρσακειάς, κατόπιν τῆς δηλώσεώς Σας περὶ ὀνομασίας τῆς Γάτας Σας, ἐὰν δὲν ἔχετε δώσει ὄνομα καὶ μοῦ ἐπιτρέπετε, ὑποβάλλω στὴν κρίσιν Σας τὸ μόνον χαρακτηριστικὸν τοιοῦτον: *Φριπόν.*

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ'—118]

Μ*αυιατοπούλα, Ἐρημίτη, Μικρὲ Σουλιώτη, Δικέφαλε Ἀετέ*, σκοπεύετε χαυταποδόσετε τὰ Μ. Μυστικὰ ὅτον γεφάσω;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

[ΙΗ'—119]

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Μ. Μ. Τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου ληφθησομένων τετραδίων βραβευθήσεται δι' ἑνὸς Τόμου «Διαπλάσεως «Α' περιόδου κατ' ἐκλογήν του. Τετράδια ἀποστείλατε μέσον Διαπλάσεως.

ΟΜΙΛΟΣ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΩΝ (Ἀγρίνιον)

[ΙΗ'—120]

Ἱδρύθη ἐν Ἡρακλείῳ κρατικόστασις σύλλογος «*Ἡ Ἄμυνα*», σ' οἱοὺς ἐν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Δυνάσεως». Ζητήσατε καταστατικόν. Ἀναλάβετε ἀντιπροσωπείας. Δ)σις: Σύλλογον «Ἄμυναν», Poste Restante, Ἡράκλειον.

[ΙΗ'—121]

Σ*ύλλογος Ἐλευθερία*, Ἱτέρυθη 1916. Συνδρομὴ μηνιαία λ. 25. Ἐγγραφῆτε πάντες. Ὑποχρεωθεῖτε πᾶσι θέσις. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζεται Μυτιλήνη; Κ. Τσαρουρᾶς. Δημήτριον Μπερδέσην, Περικλέους 44, Πειραιᾶ.

[ΙΗ'—122]

Α*γαπητοὶ Θεόδωρε Σχίζα* καὶ *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, σᾶς εὔχομαι ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σας.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Κοῦρα...

Ἥρως Βελισσαρίου

[ΙΗ'—122]

Ἡ*ρωα Βελισσαρίου*, ἐμπρός, κουνήσου! Περιμένω.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

[ΙΗ'—124]

Τ*ὰ καλύτ'ρα μ. Μυστικὰ ἦταν τῆς Τρισεύγενης* τῆς ἑστειλα βραδέλο.

Ἰδιότροπη

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι. — Ἀριθ. Τηλεφ. 11-99